

El dia que les paraules es van glaçar

Fa molts anys, al poble de Calaf, els hiverns eren tan freds que fins i tot el nas feia crec-crec quan respiraves.

Un matí de gener, el fred era tan intens que els arbres semblaven de sucre glaçat i el fum de les xemeneies pujava recte cap al cel, ben quiet.

Aquell dia era dia de mercat.

A la plaça hi havia parades de fruita, sacs de patates, formatges rodons i bufandes gruixudes. La gent parlava, reia i cridava preus com sempre.

—Pomeees ben dolceees!

—Qui vol pa acabat de fer?

—Aneu amb compte que rellisca!

Però va passar una cosa molt estranya.

Quan les paraules sortien de la boca de la gent... no queien a terra ni volaven lluny.

Es quedaven quietes a l'aire.

I, a poc a poc... es convertien en petites paraules de gel!

La paraula “pomeees” va quedar flotant, brillant com un cristall. El “pa calent” es va glaçar just davant del forner. Fins i tot una rialla va quedar penjada com una campaneta congelada.

La gent no se’n va adonar al principi, perquè feia tant fred que tothom anava amb el cap cot i les mans a les butxaques.

Però un nen que es deia Martí va mirar amunt... i va obrir molt els ulls.

—Mare... les paraules volen!

La seva mare va intentar respondre, però el seu “què dius?” també es va glaçar a mig camí.

En poca estona, la plaça era plena de paraules congelades: frases senceres, crits, preguntes i fins i tot algun esternut glaçat.

Tot estava en silenci.

Només se sentia el vent.

La gent movia els llavis... però no se sentia res. Les paraules quedaven atrapades a l’aire, convertides en petites escultures transparents.

El Martí caminava entre aquelles paraules de gel com si fos dins d’un bosc màgic. En va tocar una amb el dit... i era fredíssima!

—Oh! —va pensar (i el seu “oh” també es va quedar flotant).

Va passar el matí així, en un silenci estrany i divertit. Els venedors intentaven fer gestos. Els compradors assenyalaven amb el dit.

Alguns reien sense soroll.

Però cap al migdia, el sol va començar a escalfar una mica.

Primer es va sentir un “cric”.

Després un “plim”.

I de sobte...

TOTES les paraules es van desglaçar alhora!

—POMEEEEES!

—PA CALENT!

—QUÈ DIUS?!

—VIGILA!

—QUANT VAL?

—BON DIA!

Tot va esclatar de cop, barrejat i desordenat. Les frases es van ajuntar com si juguessin a empaitar-se. Les rialles, els crits i les preguntes sortien totes alhora.

Ningú entenia res.

Semblava que cent persones parlessin a la vegada dins d'un mateix barret!

El Martí es va tapar les orelles i va començar a riure.

—Això és un embolic! —va dir.

I aquesta vegada, les paraules no es van glaçar.

Aquell dia, al poble de Calaf, van aprendre una cosa molt important: a vegades, cal parlar d'un en un... i escoltar amb atenció.

I des de llavors, quan en algun lloc tothom parla alhora i no s'entén res, la gent diu somrient:

—Això sembla el mercat de Calaf!

I potser, si algun hivern fa molt, molt fred... encara es pot veure alguna paraula petita i brillant flotant a la plaça.